

Arrest

nr. 192 089 van 18 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2017 met referentienummer 69242.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juli 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 november 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag d.d. 12 juli 2012 onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 15 december 2016 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 13 maart 2017 beslist de gemachtigde om ook de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 31 maart 2017 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

B., B. (...)

+ partner: T., N. (...)

+ minderjarige kinderen:

(...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.07.2012 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 15.12.2016 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 10.03.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.”

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich deels in de zaak gekend onder het rolnummer 173.339.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van *“de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991”*.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in die Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2

[2 5°]2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Dat de dienst vreemdelingenzaken volledig ten onrechte stelt dat de gezondheidstoestand van verzoekster, T. N., ongewijzigd zou zijn ten aanzien de eerder ingediende aanvraag dd. 12.07.2012.

Verzoekster wenst te benadrukken dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk verschillend is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag.

Hier dient benadrukt te worden dat de medische situatie van verzoekster verslechterd is.

Verzoekster lijdt momenteel aan een ernstige psycho-neurotische depressie, eveneens aan een psychose, alsook heeft zij suïcidale ideeën. Haar situatie kan op elk moment verslechteren, zodat zij in de psychiatrie dient opgenomen te worden.

Haar situatie was nog helemaal niet zo erg in het medisch attest dat bezorgd werd bij de aanvraag van 12.07.2012.

De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerende motieven, in feite en in rechte, aangeeft op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt vastgesteld dat de elementen die de verzoekster in de huidige medische verblijfsaanvraag inroept, eveneens reeds werden ingeroepen in de eerdere aanvraag medische verblijfsaanvraag van 12 juli 2012. De gemachtigde verwijst hierbij uitdrukkelijk naar een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 10 maart 2017 waarin deze ambtenaar-geneesheer de beide aanvragen van 12 juli 2012 en 15 februari 2016 met elkaar vergelijkt en waarbij deze tot de volgende vaststelling komt:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 15/12/2016 en d.d. 12.07.2012 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 15/12/2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 09/12/2016 opgesteld door dr. Smidts. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 12/07/2012. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 09/12/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene.

Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie."

Deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer van 10 maart 2017 werden aan de verzoekster, tezamen met de bestreden beslissing, ter kennis gebracht zodat deze geacht worden integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt zodoende dat de inhoud ervan de verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien bij de wet van 29 juli 1991, blijkt dan ook niet.

3.2. De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel derhalve dient te worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht. De verzoekster voert voorts tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het blijkt en staat buiten betwisting dat de thans bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekster vertrekt vanuit de foutieve premisse dat “de dienst vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat de gezondheidstoestand van verzoekster, T. N.? ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12.07.2012.” Nergens uit de bestreden akte zelve, noch uit de bevestiging van de ambtenaar-geneesheer van 10 maart 2017, kan immers blijken dat werd geoordeeld dat verzoeksters medische toestand ongewijzigd is ten opzichte van haar aanvraag van 12 juli 2012. Er wordt namelijk geoordeeld dat de elementen die de verzoekster in haar medische verblijfsaanvraag van 15 december 2016 inroept, reeds werden naar voor gebracht in haar eerdere medische verblijfsaanvraag van 12 juli 2012, waarbij de ambtenaar-geneesheer verder toelicht dat het standaard medisch getuigschrift dat de verzoekster bijbrengt bij de aanvraag van 15 december 2016 geen nieuwe pathologie vermeldt als deze vermeld in de attesten die gevoegd waren bij de aanvraag van 12 juli 2012. Nu verzoeksters hele betoog vertrekt vanuit de foutieve premisse dat zou zijn geoordeeld dat haar gezondheidstoestand feitelijk ongewijzigd is, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters kritiek grondslag mist.

Waar de verzoekster stelt dat haar medische situatie verslechterd is en dat zij momenteel lijdt aan een ernstige psycho-neurotische depressie en psychose met suïcidale ideeën en dat op elk moment de situatie nog kan verslechteren zodat zij moet worden opgenomen in de psychiatrie, herhaalt de Raad dat artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag onontvankelijk dient te verklaren wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige medische verblijfsaanvraag. Door de gemachtigde dient zodoende enkel te worden onderzocht of de elementen die blijken uit de bij een aanvraag gevoegde stukken al dan niet reeds werden ingeroepen ter ondersteuning van een eerdere aanvraag.

In casu werd vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift dat door de verzoekster werd voorgelegd ter ondersteuning van de medische verblijfsaanvraag van 15 december 2016 dezelfde pathologie beschrijft als deze die blijkt uit de attesten die werden gevoegd bij de aanvraag van 12 juli

2015 en dat er geen nieuwe pathologie wordt aangehaald. Door louter te refereren aan de pathologie waaraan de verzoekster thans lijdt of zou lijden, zonder enige concrete verwijzing naar deze of gene medische attesten die de verzoekster bijbracht in het kader van haar opeenvolgende aanvragen van 12 juli 2012 en 15 december 2016 en met de loutere en bijzonder vage bewering dat haar medische toestand “*verslechterd*” is, echter wederom zonder enige concrete toelichting ter zake, toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing berust op foutieve vaststellingen in het licht van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet.

Wat de bewering betreft dat verzoeksters medische situatie verslechterd is, wijst de Raad er bovendien op dat de verzoekster zich ter zake beperkt tot een loutere bewering. De verzoekster brengt geen enkele concrete vermelding aan waaruit zou kunnen blijken dat haar medische toestand of haar pathologie zoals beschreven in het bij de aanvraag van 15 december 2016 gevoegde standaard medisch getuigschrift, daadwerkelijk verslechterd is ten opzichte van toestand die wordt vermeld in de attesten die zij bij haar eerdere aanvraag van 12 juli 2012 voegde. Met een dergelijk bloot betoog, kan de verzoekster niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn of dat een onzorgvuldige feitenvinding zou voorliggen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de evolutie van een pathologie, die in wezen dezelfde blijft, op zich nog niet meebrengt dat er sprake zou zijn van nieuwe elementen die zouden verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het standaard medisch getuigschrift gevoegd aan de aanvraag van 15 december 2016 dezelfde aandoening(en) weergeeft als deze aangevoerd in de eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ook de suïcidale ideeën werden reeds vermeld het bij de aanvraag van 12 juli 2012 gevoegde standaard medisch getuigschrift van 25 april 2012.

De verzoekster verzuimt derhalve om op concrete wijze te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE